

# MAANDBLAD VAN „OUD-UTRECHT”

VEREENIGING TOT BEOEFENING EN TOT VERSPREIDING VAN DE KENNIS  
DER GESCHIEDENIS VAN DE STAD EN DE PROVINCIE UTRECHT

MEI  
1954

ONDER REDACTIE VAN:  
H. DE JONG

27e JAARGANG  
Nº 5

UITGAVE DER VEREENIGING. ADRES: MAJELLAPARK 6<sup>1</sup>, UTRECHT  
Gironummer 575520 ten name van de Vereeniging „OUD-UTRECHT”

## EXCURSIE JACOBIKERK

De leden van de vereniging „Oud-Utrecht” worden, met hun introducé's uitgenodigd deel te nemen aan een excursie naar de Jacobikerk te Utrecht.

Deze is vastgesteld op *Zaterdag 22 Mei*. Verzamelen om *kwart vóór 3* in de kerk. *Dr E. J. Haslinghuis* van Monumentenzorg, die o.a. belast is met de monumentenbeschrijving van de stad Utrecht, zal een uiteenzetting geven van de bouwgeschiedenis der kerk aan de hand van plattegronden en doorsneden.

Over de Jacobikerk deelt prof. dr E. H. ter Kuile in het Kunstreisboek voor Utrecht (1949) o.a. het volgende mede: In steen overwelfde hallekerk met een geheel ingebouwde toren, een dwarsschip en drie koren, ontstaan door opeenvolgende verbouwingen ener vroeg-gothische basiliek.

De bouwgeschiedenis is niet in allen dele zeker, maar vermoedelijk als volgt geweest: Tegen een uitwendig tufstenen toren, midden of kort na het midden der 13e eeuw begonnen, wordt eind 13e eeuw een vroeg-gotische kruisbasiliek opgetrokken, wier kruising samenviel met de vijfde en zesde travee van het huidige schip. Eind 14e eeuw verrijzen een nieuw dwarsschip tegen de oostzijde van het oude en een nieuw koor, geflankeerd door kleinere koren. Elk der beide nieuwe dwarsarmen telde twee traveën. De toren tezelfder tijd verhoogd.

Omstreeks 1423—1433 oude dwarsschip gesloopt; het middenschip naar de nieuwe kruising doorgetrokken en nieuwe zijbeuken opgetrokken van gelijke hoogte en breedte als het middenschip. In de beide dwarsarmen vervallen de twee gescheiden gewelftraveën om plaats te maken voor één groot gewelfvlak aan weerszijden. Omstreeks 1460 worden de zijbeuken westwaarts verlegd en de toren aan alle zijden ingebouwd. Eind 15e eeuw vervangt men de 14e eeuwse nevenkoren door grotere, eerst het zuidelijke (H. Kruiskoor) en daarna het noordelijke (O.L. Vrouwekoor). Van de vroeg-gothische basiliek zijn bewaard de drie westelijke vakken van het middenschip. In de drie koren merkwaardige koorhekken met koperen traliën, in 1882 oostwaarts verplaatst. Het gothische geelgieterswerk der zijhekken is van 1516—1519 door Jan van den Ende te Mechelen, dat van het middenhek in renaissancevormen, 1566 geleverd door Jan de Clerck te Antwerpen en in ouder gothisch raamwerk gezet. Fraai gesneden renaissance preekstoel, omstreeks 1600. De beide gestoelten daartegenover 1621 maar sterk bijgewerkt.

Namens het bestuur:

Ir J. D. M. BARDET, voorzitter.

Mr N. B. TEN BOKKEL HUININK, secretaris.

## EEN HALVE EEUW UTRECHTSCH FOLKLORE-STUDIE.

In 1900 gaf de Utrechtsche professorszoon dr. Adriaan Beets, sedert 1888 als redacteur van het grootte Woordenboek der Nederlandsche taal te Leiden werkende, den stoot tot een onderzoek van het toenmalig palmpaaschgebied en zijn typen. Op zijn oproep volgden tal van mededeelingen, waarbij van mejuffrouw dr. C. C. van de Graft uit Utrecht, die door eenige geschriften reeds aandacht voor de waarde der destijds hier te lande nog weinig begrepen volkskunde had gevraagd. Uit die samenwerking sedert 1904 kwam het plan voort, om te trachten alle nog hier en daar op palmzondag gedragen zwaantjes en haantjes in hunne lokale opmaak op eene tentoonstelling samen te brengen. Die opzet slaagde en in April 1906 stonden ongeveer 150 stuks uit meer dan 100 plaatsen te Utrecht uitgestald. Bijna 1500 bezoekers toonden hunne belangstelling.

Mejuffrouw Van de Graft zette haar onderzoek voort, en als uitkomst daarvan verscheen in 1910 „Palmpaasch”, in 1938 door een nieuwe uitgave van dit zoo goed als volledig overzicht der viering van „Palmzondag” in Nederland, vroeger en nu, gevolgd. En haar folkloristische belangstelling bleef niet tot dit ééne onderwerp beperkt, doch groeide tot breede en diepe studie van vrijwel al deze cultuurresten, die in ons gemeenschapsleven verankerd liggen, uit. Bijkans op elk gebied daarvan heeft ze verhelderend werk verricht, en door ziel en zin te helpen benaderen de profanisering der oude gebruiken als kijkspel of vertooning vaak voorkomen.

Evenals bij haar overige, vooral literair-historisch werk, verkreeg Utrecht, mede als gevolg der vlotte hanteerbaarheid harer archieven, daarbij een bevoorrechte plaats. Ongezocht heeft mejuffrouw Van de Graft zodoende aangetoond, dat de telkens weer navertelde meening over het gemis van eigen structuur der burgerkern van dit oude grens- en doortochtsgebied, wel eenige herziening behoeft.

Met haar tachtigsten verjaardag, één dezer dagen in welstand herdacht, viel deze bijzondere werkzaamheid van vijftig jaar toevaligerwijs samen.

Zoals bij haar zevenstigte verjaring heeft mejuffrouw Van de Graft zich ook nu aan elke huldiging onttrokken. Velen zouden graag vorm aan hun waardeering gegeven hebben, door b.v.b. samen te werken bij de uitgave van een herdruk der gebundelde opstellen over het brood in de volkskunde, waarover dr. Van de Graft meer dan dertig stukken van blijvende waarde schreef.

Nu volstaan die velen dus noodgedrongen met in gedachten een palmpaasch op haar werktafel te leggen, en daarbij te wenschen, dat dit eeuwenoude symbool van durende werkkraft en ongebroken arbeidsdrang nog in menige komende Meimaand het merkteken van haar wezen en werk zal zijn.

G. A. EVERS.

## OVER EEN KERKELIJKE FEESTDAG EN NOG WAT.

In de middeleeuwen had de kerk behalve de wat men nu aanduidt met de benaming „algemeen erkende” nog vele andere feestdagen. Hun aantal en belangrijkheid was gewestelijk en plaatselijk zeer verschillend.

Zoo vierde in Utrecht iedere parochie den naamdag van de(n) heilige, aan wie(n) haar kerkgebouw gewijd was.

Een zeer bijzondere dag echter was wel die, waarop de patroonheilige van het bisdom, St. Maarten, werd herdacht. Dat was de 4e Juli.

Die dag werd natuurlijk gevierd met een plechtige hoogmis. Maar deze kerkelijke plechtigheid kon maar door een betrekkelijk gering aantal belangstellenden bijgewoond worden. Er kan ook nog van enkele andere gebeurlijkheden melding gemaakt worden.

Zoo werd reeds des morgens om 7 uur bij de Wittevrouwenpoort aan „elken armen mensche de daer coemt” op stadskosten een brood verstrekt.

Meer algemeene belangstelling zal de optocht der schutten getrokken hebben. Voorafgegaan door hun banierdrager en hun hoofdmannen gingen zij naar hun doelen, om papegaai te schieten. Het vooruitzicht op de „take” wijn, die elke mee uitgetrokken schut kreeg, verhoogde ongetwijfeld de vreugde. Hoewel in de jaren 1410, 1411 en 1412 deze uitdeeling van wijn als bezuinigingsmaatregel achterwege bleef, zal de feestvreugde er wel niet minder om geweest zijn, ook niet in 1430, toen om dezelfde reden het geschenk van wijn niet gegeven werd.

En eindelijk was er dien dag en ook reeds den avond van te voren gelegenheid tot het verkrijgen van afluat.

Men verwachtte dus dien dag veel vreemdelingen, d.w.z. bezoekers, die kwamen van buiten het gebied van den bisschop als landsheer.

Ten einde den toeloop te vergrooten en bovenal om de veiligheid te verzekeren van allen, die men verwachtte, werd vrijeleide verleend aan „al den ghenen, de hier ten oflaet comen zellen, dat wezen zel op sinte Martiinsavont ende op sinte Martiinsdach naest comende, duerende achte daghe voer ende achte daghe na”, dus in het geheel vijftien dagen. De aangehaalde woorden vindt men vermeld in het buurspraakboek „des Vridaghes op sinte Johans avont temidde zomer” (23 Juni) 1396.

Maar op het bovenvermelde volgt nog een mededeeling, welke een blik geeft op de toenmalige handelsmentaliteit. De stedelijke raad verbood namelijk om voor eet- en drinkwaren en voor het gebruik van logeergelegenheden hogere prijzen te bedingen, dan men gewoon was te doen. Dat werd aan de burgers bekend gemaakt onder de volgende bewoordingen: „Voort so ghebiet de raet enen ygeliken, dat nyemant ziin wiin, noch siin bier, nocte broot.

nochte vleesch, nocte visch, nocte al datmen eten ofte drincken mach, hogher nocte duerre en gheve, datmen haer toe ghedaen heeft; ende dat alle weerde horen gasten besceydeliken ende hoefscheliken rekenen". M.a.w.: men mocht gedurende dien tijd zijn levensmiddelen niet duurder verkoopen dan gewoonlijk en de herbergiers moesten hun gasten behoorlijk en hoffelijk behandelen. Wie dit verbod overtrad zou, naar gelang van den ernst der overtreding getraft worden. Zoo meen ik, dat het slot van de bekendmaking verstaan moet worden: „ende verbrake dit yemant, dat woude hem de raet ofnemen na horen ghoetduncken”.

K.

### „EEN LEER- EN LEESBOEK VOOR DE UTRECHTSCH E SCHOOLJEUGD”

Van tijd tot tijd komt in het bestuur van de vereniging Oud-Utrecht de vraag naar voren, of het geen zin heeft er iets aan te doen, dat de schooljeugd van Utrecht wat meer wordt bijgebracht over de geschiedenis van haar stad.

Dit zou dan o.a. kunnen gebeuren door het samenstellen van een soort schoolboekje, waarin op populaire wijze en in grote trekken de historie van de stad wordt verhaald. Waarbij dan gevoegd zou kunnen worden een handleiding voor het maken van historische wandelingen, opdat de onderwijzer zijn leerlingen niet alleen iets behoeft te vertellen maar ook kan laten zien.

Het uitgeven van een dergelijk boekje is echter nooit door de vereniging ter hand genomen. Want afgezien van de kosten blijft het de vraag of het inderdaad aan zijn doel zal beantwoorden. De onderwijzers, die persoonlijk niets voelen voor de geschiedenis van Utrecht, zullen hiervoor geen plekje op hun lesrooster gaan reserveren; voor hen heeft het boekje geen waarde. Daarentegen staat het vast, dat zij wie de stedelijke historie wèl ter harte gaat, hun bronnen weten te vinden. Ons is wel eens ter ore gekomen, dat verschillende onderwijzers op een geheel eigen manier hun leerlingen van tijd tot tijd iets bijbrengen omtrent de kennis van de stad.

Deze mensen hebben recht op onze waardering. Want doordat zij hun leerlingen attent maken op het historisch schoon in eigen omgeving, kweken zij een geslacht op van burgers, dat zijn stad liefheeft.

Een speciaal boekje over Utrecht ten dienste van de scholen is er dus niet. Maar het wàs er wel! Wij hebben dit nooit geweten doch onlangs gaf iemand, die er terecht heel zuinig op was, ons ter inzage het boekje „De Stad Utrecht in haren voormaligen en tegenwoordigen toestand beschouwd. Een Leer- en Leesboek voor de Utrechtsche Schooljeugd”.

Het boekje was geschreven door de heer J. M. Teeuwisse, „Hoofd-Onderwijzer” te Utrecht. Het werd in 1858 uitgegeven door A. F. Blanche & Comp. en gedrukt bij J. G. Andriessen te Utrecht. De heer Teeuwisse droeg zijn boekje „eerbiedig” op aan de „Heeren Leden van de Plaatselijke Schoolcommissie te Utrecht als een gering bewijs van ware hoogachting.”

In een voorwoord verklaart de schrijver, dat van meer dan één zijde reeds pogingen in het werk zijn gesteld om een schoolboek te bekomen, dat een beschrijving van de stad onzer inwoning zou bevatten. Die pogingen zijn tevergeefs geweest.

Vervolgens heeft de schrijver zelf die arbeid opgevat. Hij bezat al een menigte aantekeningen en uit die grote voorraad heeft hij een beperkte keus gemaakt. Alleen het merkwaardigste is gekozen, opdat het boekje niet te kostbaar zou worden. Het resultaat van zijn werk biedt hij „zijne mede-onderwijzers aan, als een leer- en leesboek voor hunne scholen.”

De heer Teeuwisse besluit: „Het was geen ijdele roem, dien de schrijver met het vervaardigen van dit werkje voor zich beoogde; hij wilde nuttig zijn voor anderen, bepaaldelijk voor de jeugd.”

Nog een paar opmerkingen over de inhoud van het boekje. Het bevat eerst drie hoofdstukjes met een algemeen overzicht en mededelingen over de regering van de stad. Dan volgen niet minder dan 72 hoofdstukjes over allerlei straten en gebouwen.

Op deze wijze richt de heer Teeuwisse zich tot de jongeren: „Raadt eens hoeveel woonhuizen er wel in onze stad zijn! Ik zal het u maar zeggen, jij kunt het toch niet raden. Er staan er ruim 8500. Zij zijn gebouwd langs 2 grachten, in 200 straten en stegen, aan 5 groote en 12 kleinere pleinen, die allen sedert 1810 met naambordjes voorzien zijn, en sinds 1842 met gas verlicht worden.”

Aangaande het grondgebied der stad merkt de schrijver op, dat er ruim 10.000 huisgezinnen, tezamen 50.700 mensen, in Utrecht wonen, waarvan 37.900 in de binnen- en 12.800 in de buitenwijken. Dan zegt hij: „Onder deze bevolking zijn ook begrepen 5600 kinderen, die school gaan. Welk een verbazend groot getal, zult gij welligt denken. Evenwel zouden er, naar evenredigheid van de bevolking nog eenige honderden meer van dit voorregt kunnen gebruik maken. Wat is het ongelukkig voor die kinderen, dat zij niet school gaan! Dankt daarom GOD en ook uwe ouders, dat gij dagelijks zoo veel nuttige zaken leert, die in Uw volgend leven te pas kunnen komen!”

Deze stichtelijke en vermanende opmerkingen maakt de heer Teeuwisse voortdurend op zijn rondgang door de stad. Bij het passeren van kantongericht en gevangenis merkt hij op: „Zorgen wij toch vooral, dat wij met die laatste inrigting nimmer kennis moeten maken. Iedere overtreding, hoe klein ook, onteert den mensch en

maakt ons niet alleen schuldig voor het gerigt, maar ook voor het oog van GOD."

Bij Wolvenburg luidt zijn vermaan: „O, wee! als gij het ongeluk mogt hebben daarin te verblijven, want het is de Cellulaire Gevangenis, waarin de ongelukkigen in de grootste eenzaamheid hunne misdaden moeten boeten. Daartoe zijn er 116 afzonderlijke kamertjes of zoogenaamde cellen ingericht. Prent dus goed in uwe gedachten mijne waarschuwingen voor den eersten val, en gij zult steeds een gerust en zuiver geweten behouden."

Maar er zijn ook prettiger dingen te vermelden, al weet de heer Teeuwisse er altijd wel een stukje paedagogie in te vervatten. Zo vloeit ook het volgende uit zijn pen: „Mogt ik u op onze togtjes menige nuttige les geven, in het huis van Paus Adriaan, en meer nog in de fraaie schilderstukken, die het bevat, vindt gij weder een bewijs, hoe naarstigheid in het leeren soms den weg baant tot de hoogste betrekkingen in de maatschappij."

Ter illustratie van de veranderde toestanden sedert 1858 in Utrecht kiezen we nog een citaat uit het hoofdstukje over wijk L (aan de westzijde buiten de stad). „In deze buurt — aldus de heer Teeuwisse — is sedert 1931 het Leidsche veer gevestigd, dat benevens de aankomst en de afvaart van eenige pakschuiten aldaar eenige bedrijvigheid geeft. *Voor het overige is het eene stille landelijke wijk. Uitmuntennd bouwland en uitgestrekte weiden, die veeltijds met het schoonste rundvee pronken, maken haven natuurlijken rijkdom uit, en verschaffen aan de meeste inwoners een bestaan.*

Het Station van den Rijnspoorweg met de twee groote fabrieken, en de coke ovens, die daaraan behooren, geven ook werk in overvloed aan honderden arbeiders en beambten. Hare bevolking is anders niet groot, en bestaat slechts uit 2500 menschen".

Tot zover de heer Teeuwisse, uit wiens boekje naar wij hopen tal van onze groot- en overgrootouders enige kennis van de stad hebben geput en uit welk werkje ook wij nog wel wat kunnen leren!

de J.

## NOG IETS OVER GRENSPALEN

Indertijd deelden wij in een bijdrage over de Hollandsche Rading iets over verwaarloosde grenspalen mede. Nu is het Provinciaal Bestuur doende hier aandacht aan te wijden, maar het schijnt dat sinds het loffelike herstel van 1925 het onderhoud in het vergeetboek is geraakt doordat dit niet bij een bepaalde tak van dienst is ondergebracht. Hopelijk zal hier nu in voorzien worden en zullen wij bij het Tienhovensche Kanaal binnen afzienbare tijd weer de stenen kolommen Nr. 21 en 22 kunnen bewonderen en misschien ook een nieuwe Melis van Zijlenpaal Nr. 24.

Misschien zal ook de raadselachtige oude grenssteen 25 M. ten Noorden van G. p. 3, niet ver van de Rijksweg bij de Witte Bergen, wat zichbaarder op een voetstukje geplaatst kunnen worden. Deze steen draagt een bijna onzichtbaar Gelders?? wapen en een nog onverklaard ingebeiteld jaartal?

Ook de omgevallen ronde grenssteen op de uiterste Noordpunt van de gemeente de Bilt, dicht bij het fietspad Hilversum-Lage Vuursche zij nog eens aan de aandacht van de onderhoudsplichtige aanbevolen.

Deze „uitloper” van de Bilt behoorde in 1539 nog aan het klooster Oostbroek als een van de restanten van de „terram adjacentem”, vene genoemd, die dit klooster in 1122 van Mechtildis kreeg.

M. R.

### KLEINE MEDEDELINGEN.

**Nog eens Lodensteyn.** In het April-nr 1954 van dit Maandblad deelde de Heer de Jong een en ander mee uit het boek „Joost van Lodensteyn als piëtisch dichter”, te Groningen en Djakarta in 1952 verschenen als dissertatie van den Heer J. C. Trimp. Volgens den Heer de Jong toont Dr Trimp hier duidelijk aan dat het werk van Lodensteyn in veel opzichten gebrek-  
kig is geweest.

Ware het niet billijk geweest ook te vermelden dat de auteur tevens wees op de „zeer schone verzen” (o.a. op blz. 116) van Lodensteyn, die door hem aan het slot van zijn boek (blz. 124) een „waarlijk wel echte dichter” wordt genoemd?

C. C. v. d. G.

**Molen „Kranenburg”.** Onder het opschrift „Molen Kranenburg geruisloos verdwenen”, lazen wij in Trouw van 30 Maart 1954:

„Zo uitbundig als men in Utrecht eigen activiteit pleegt te prijzen wanneer ergens een eerste spade in de grond wordt gestoken of wanneer er een nieuw stukje „industrialisatie” aan de bedrijvigheid wordt toegevoegd, zo stil, zo stiekem is gisteren het povere restant van de oude molen Kranenburg aan de Kromme Rijn geliquideerd.

Daar kwamen geen toespraken aan te pas, daar was geen autoriteit die de eerste mokerslag kwam geven in het gezicht van wat eens een mooi monument van Utrechts oude welvaart was.

Bijna tweehonderd jaar heeft Kranen-

burg aan de Kromme Rijn gestaan, een houtzaagmolen waarin het lied van de arbeid met vlijtig élan werd gezongen. Maar in de oorlog werd het hout van de mooie molen geroofd en na de oorlog was Utrecht zo vervuld van gedachten aan industriehallen en Jaarbeursdrukte, dat de molen nauwelijks aandacht kreeg.

Voor dat vroegere pronkjuweel van bedrijvigheid werd geen cent ter beschikking gesteld. „Niet te herstellen” luidde het oordeel. Een aanbod om de molen althans uitwendig te restaureren werd zelfs niet geaccepteerd; een volledige restauratie compleet met wiestinstallaties en andere peperdure dingen of.... afbreken. Nu is het er van gekomen en wat een prachtig monument had kunnen zijn in de nieuwe Kromme Rijn-wijk is geruisloos geliquideerd. En dat in een stad die zich zo beijvert om haar verleden te verheerlijken”

**Molen „Rijn en Zon”.** De enig overgebleven utrechtse molen, „Rijn en Zon” in de Adelaarstraat, die al geruime tijd zonder wieken staat, kan nog gerestaureerd worden. Een comité voor inzameling van gelden voor herstel is dezer dagen in het leven geroepen. Secretaris is de heer K. Dolman, Van Hoornekade 47bis, Utrecht.

**De Glazen Wagen.** De Amersfoortse Courant verschaft ons deze bijzonderheden over het vervoer per postkoets van Scherpenzeel naar Utrecht, honderd jaar geleden.

Er zijn maar weinig mensen in Wouden-

berg, die nog weten van het bestaan van de Glazen Wagen.

Elke Zaterdag was het in Scherpenzeel een drukte van belang, want dan vertrok de Glazen Wagen naar Utrecht. Talrijke boeren en boerinnen verdrongen zich rond de koets, manden met eieren torsend, die bestemd waren voor de domstedelijke markt. Als iedereen voorzien was van een diligencekaartje en zich een plaatsje had gezocht, blies de koetsier op de hoorn en dan zette de Glazen Wagen zich in beweging, nagewuifd door vele achterblijvers.

Zo'n reisje naar Utrecht was in die tijd een hele onderneming. Men was namelijk, indien alles een beetje meeliep, al(!) na drie uur op de plaats van bestemming: de Neude in Utrecht. Via Woudenberg reed de Glazen Wagen — zo genoemd vanwege de vele ramen, die in de koets waren aangebracht — in de richting Zeist. Aan de voet van de berg — even voorbij het kruispunt in de nabijheid van het tegenwoordige café Aart Jansen — moesten alle passagiers uitstappen, omdat de paarden de zware wagen anders niet tegen de helling op konden trekken.

Als de top was bereikt, steeg ieder weer in en dan ging het meestal in draf naar de eerste pleisterplaats, de herberg „Londen”, niet ver voorbij de pyramide van Austerlitz. Die herberg was een van de

meest romantische plekjes van de hele omgeving. De reizigers dronken daar een kop koffie tegen een tarief van vijf centen per kop — zonder bedieningsgeld — en de koetsier zorgde daar voor zijn paarden.

Ook vele „dagjesmensen”, die per fiets of landauer op stap waren, belandden vaak bij deze herberg, waar zekere Jan de Sain achter de tapkast stond en zijn vrouw, genaamd Julia, des zomers koele dranken voor de bezoekers neerzette, waarbij zij altijd een vriendelijk „Asjeblijft” liet horen.

Wanneer de diligence-passagiers voldoende hun benen hadden gestrekt, zocht iedereen zijn plaats weer op en voort ging de reis naar Utrecht. En in de herberg „Londen” keerde de rust weer.

Hoe deze herberg aan die uitheemse naam gekomen is, kunnen we niet met zekerheid zeggen. Er wordt wel eens beweerd, dat deze pleisterplaats zijn naam dankt aan een bepaalde uitroep van de Franse soldaten, die in de vorige eeuw Austerlitz bevolkten. Volgens de overlevering riepen zij onophoudelijk „Naar Londen!”, omdat het in Napoleon's bedoeling zou hebben gelegen, naar Engeland over te steken. De nabij het gehucht ontstane herberg zou aldus de naam „Londen” gekregen hebben.

## CENTRAAL MUSEUM UTRECHT

Uit de agenda van het Centraal Museum noteerden wij:

- 4 Mei: Rondleiding: Stijlkamers (gothische-, renaissance- en barokkamer);
- 11 Mei: Rondleiding: Stijlkamers (kamer Lodewijk XIV, XV en XVI en Biedermeierkamer);
- 18 Mei: Rondleiding: Historische Afdeling (eerste gedeelte);
- 25 Mei: Rondleiding: Historische Afdeling (tweede gedeelte);
- 1 Juni: Rondleiding: Costuums;
- 29 Juni: Rondleiding: Utrechtse schip en verzameling Aartsbis-schoppelijk Museum.

De kosten van deze Dinsdagavondrondleidingen bedragen f 1,— per persoon, inclusief entrée.